

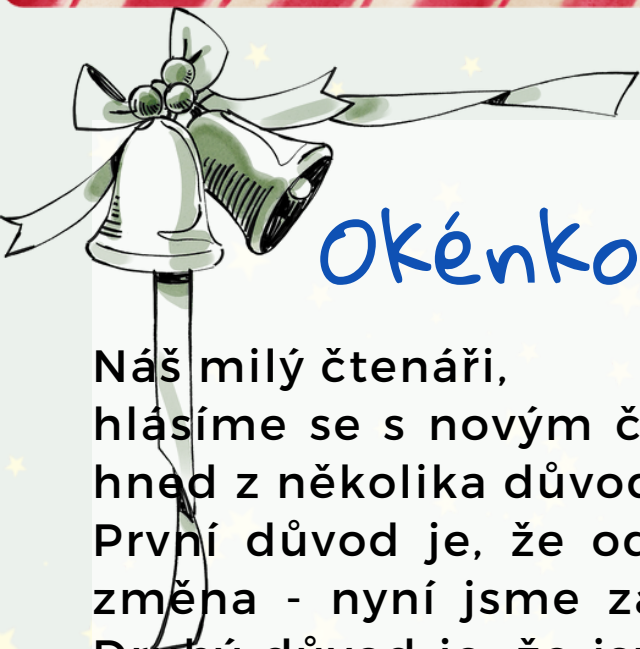
PROSINEC 2022

6. ČÍSLO

HNÍZDO PIS

ČASOPIS ZŠ HNÍZDO - ŠKOLY, KTERÁ VONÍ LESEM

Okénko z redakční rady

Náš milý čtenáři,

hlásíme se s novým číslem časopisu Hnízdopis. Novým hned z několika důvodů.

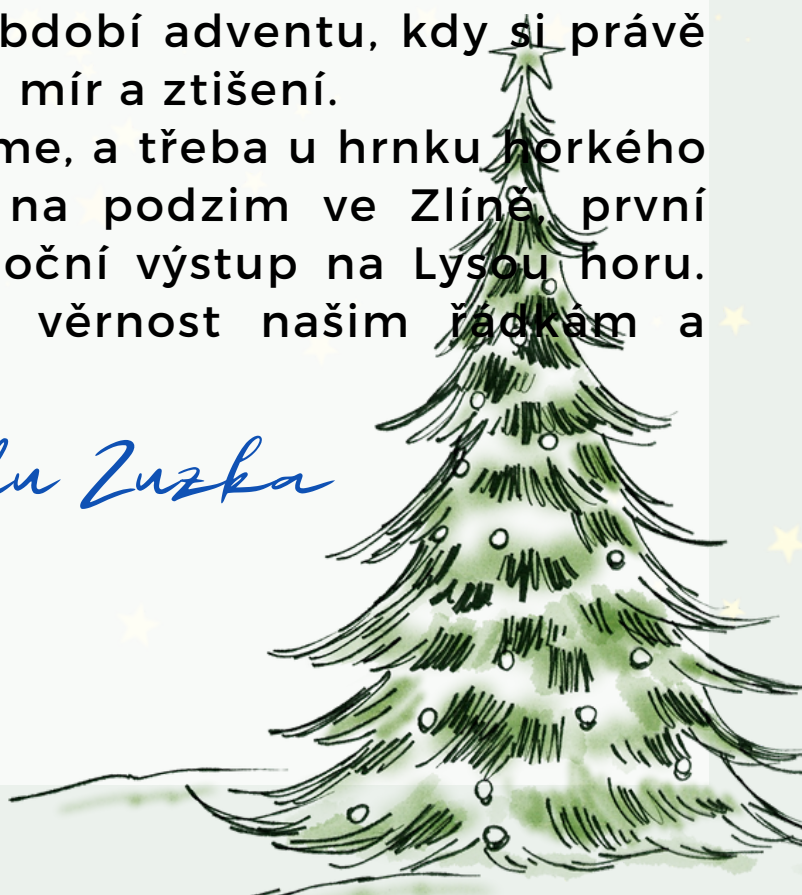
První důvod je, že od posledního čísla se stala veliká změna - nyní jsme základní školou, která voní lesem. Druhý důvod je, že jsme vyměnili Orlí hnízdo za Chatu Svoboda a ještě stále se s novým prostorem zžíváme. No, a ten třetí, že naše drahá šéfredaktorka Eliška Šidlová již navštěvuje jinou školu a tak máme nového šéfredaktora Jasiho Ocánského.

Jak je zřejmé, mnoho změn se odehrává, proto Tě, čtenáři, prosíme o shovívavost s tímto číslem. Ač jsme se snažili vybrousit zajímavý a atmosférou Vánoc naplněný časopis, který odráží to, co se odehrává ve škole i v její blízkosti, tak jsme na jeho tvorbu neměli tolik času a klidu, kolik bychom si přáli.

Nyní však vstupujeme do období adventu, kdy si právě přejeme a nastolujeme klid, mír a ztišení.

Věříme, že k tomu přispějeme, a třeba u hrnku horkého čaje s námi zavzpomínáš na podzim ve Zlíně, první projektový týden a nebo noční výstup na Lysou horu. Každopádně děkujeme za věrnost našim čtenářům a přejeme milé počtení.

Za redakční radu Zuzka

Expedice Zlín

17. a 19. října 2022

Podzim je podivínem všech podivínů. Neukázněné září proplakalo snad celý měsíc a jako usoplené děvčátko působilo nám mnohé starosti. Zato letošní říjen hýřil barvitostí a odíval nás nevšedním teplem a hřejivou přívětivostí. A právě ve třetím říjnovém týdnu (17.-19. 10.) se 3. a 4. kmen školy Hnízdo vydal na objevitelskou cestu do Zlína. Expedici vedli Zuzka Oceánská, jež se nám mimo jiné starala také o stravu, Lucka Czerná, logistická operátorka a přítelkyně synchronicit a Hynek Nekuža, tedy já, který mám známé všude. Inspirováni Zikmundem a Hanzelkou, na jejichž zlínskou expozici jsme se těšili, naplánovali jsme si třídenní cestu plnou dobrodružství a nevšedního poznání.

Cesta začíná ve Frýdku-Místku. Je pondělí ráno a my se snažíme vejít do autobusu směr jih. Ačkoliv Lucka předem informovala přepravní společnost o naší partě, řidička o tom, že nečekaně nastoupí asi 30 osob, vůbec neví. Takže se ohleduplně snažíme skladně vlézt do této meziměstské linky. S úsměvem odoláváme také návalu tetiček a babiček jedoucích si lebedit do Luhačovic. Inu, lázně jsou tu pro všechny, kteří se potřebují jen tak promenádovat, užívat si koupelí a místních vod minerálních.

Cesta se klikatí, cestující přistupují a mizí, a najednou už jsme ve Zlíně. Slunce nás mrská ze všech stran a pot z nás jen teče. Ubytování na faře je sice skrovné, leč praktické, svačina po cestě nesmí chybět. No, a už je čas a jde se křivolakou cestou. Kam? Přece do Zlínských ateliérů. Vše jde podle plánu. Zdeněk Krupa, můj kamarád, také kameraman proslulého režiséra Karla Zemana, nám vypráví o historii filmu a o ateliérech, které proslavil po celém světě právě Zeman a před ním Hermína Týrlová. Po slovech klasika si všichni můžeme zkusit, jak se takový animovaný film dělá. Ve skupinkách vyrábějí naši tvůrci z Hnízda krátké animované příběhy, které si můžou nechat co vzpomínku na tento zlínský den. Návrat na faru probíhá také v dobré pohodě, ještě si dát večeři, udělat poznámky z prvního dne expedice a jdeme spát.

Ráno vstáváme a snídáme. Poté vtrhneme do autobusu, aby nám neujel, a frčíme až do místní galerie.

Výstava o Tomáši Baťovi a Zikmundovi a Hanzelkovi nás spolkuje na tři hodiny. Po takové době nám notně vytráví i protřelému cestovateli, takže se přesouváme do Nepálské restaurace, kterou jsme si předem vytipovali. K anglické konverzaci s personálem sice nedochází, nějak nás paní provozní, jedna z mála Češek v personálu, nepochopila. Nevadí. Jídlo je přesto vynikající. Po krátkém rozchodu si užíváme prohlídku zlínského mrakodrapu s průvodcem. Nahoru svištíme výtahem, který si Jan Antonín Baťa nechal postavit jako kancelář. Ani si ji chudák neužil, neboť musel emigrovat před nacisty, kteří se už už třásli na to, jak si převezmou jeho továrny. Z 16 patra vypadá město jako oranžová kapsa plná urbanistických pokladů. Koukáme na cihlové domečky, na bývalé továrny i obchodní domy, sportoviště, školy. Tomáš Baťa zde zanechal opravdu výraznou stopu, která je navíc od krásné voňavé kožené boty. Hurá a jedeme výtahem zase dolů; na náměstí Míru dochází k očekávanému rozchodu. Když vyrážíme k ubikaci, stmívá se. Čeká nás večere, shrnutí druhého dne a spánek.

Třetí odjezdový den začíná snídaní a úklidem fary před odchodem. Původní výstavu Orbis pictus s interaktivními a edukativními prvky nám, jak na místě zjišťujeme, nečekaně zavřeli. Hledáme tedy cestu jinou a daří se to. Průřezová výstava s dobovými exponáty o Zlíně nás baví celé dopoledne. Děti si užívají rozchod číslo 2. Ale to už naše myšlenky putující Zlínem směřují k autobusovému nádraží. Ještě nastoupit bez potíží. Podařilo se, neboť linku řídí kupodivu tatáž žena, která nás vezla v pondělí, takže se nám jede dobře a pohodlně. Těšíme se domů.

Cesta do Zlína nás obohatila nejen znalostmi, ale vyzkoušela si orientaci Hnízdáků v moderním městě. A jaké město je na řadě příště? No, nechme se překvapit.

ARÁBIE

Ve škole jsme měli 31.10. až 2. 11. Arabský týden.

Probírali jsme se hloubkami Arabských zemí. Dotkli jsme se témat náboženství hlavně Islámu, jestli je ropa pro Arábii přínos a bohatství Arabských zemí.

Za ten týden se toho stalo hodně. Měli jsme třeba jako hosta ve škole Orientální tanečnici.

Nebo středoškolačku zabývající se Islámem a objasnila nám historii Turecka a vztah ke Kurdům.

Nebo v pondělí jsme si udělali test ze zeměpisu a dějepisu.

Taky jsme se zabývali nejbohatším státem světa, kde průměrný člověk vydělává 200 000 korun měsíčně.

Naposlední v řadě nám Čech žijící z poloviny v Sírii, představil život ve státě nechvalně známým terorismem.

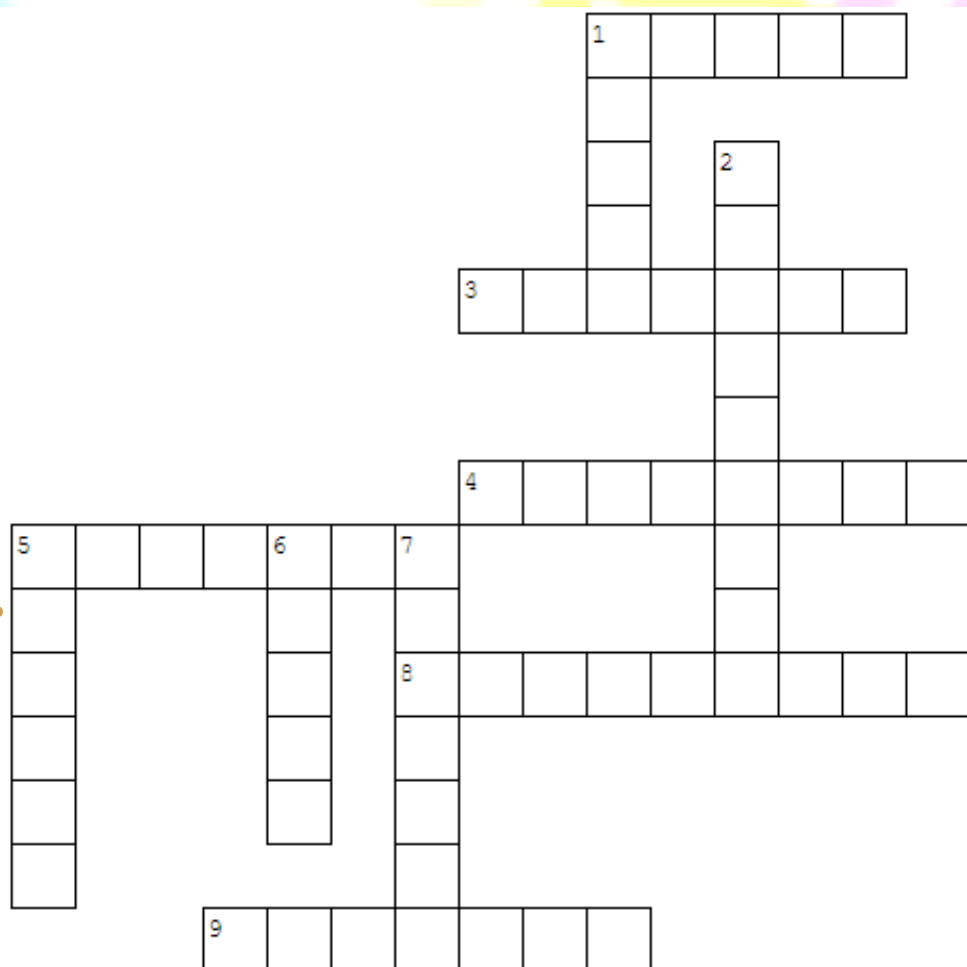
Taky jsme se koukali na dokument o ropě.

A víte co? Já vám o tom, co jsme se dozvěděli, poskládám křížovku.

Jak dobře znáte Arabský svět?

Všechny tyhle věci jsme se učili nebo aspoň zmiňovali.

Vodorovně

1. Nejbohatší země světa
3. Věž na Mešitě sloužící k svolávání modlidby
4. Hlavní město Izraele uznávané OSN (Slova spojte pomlčkou)
5. Prorok podle kterého je Islám
8. Lidi co věří v Islám
9. kolikrát se Arabové modlí

Svisle

1. Arabská posvátná kniha
2. Kolébka tří náboženství
5. Kostel islámu
6. Posvátné město Islámu
7. Hlavní město Sírie

Jasi Oceánský

Zajímavé vánoční zvyky ve světě

Japonsko

V Japonsku lidé stojí fronty dlouhé hodiny na občerstvení v KFC. Japonci od roku 1974 vyráží na speciální štědrovečerní večeři právě do KFC.

Island

Slyšeli jste někdy o „Yule Cat“? Islandská Yule Cat je obrovská lidožravá kočka, která o Vánocích číhá venku ve sněhu a podle pověry sní každého, kdo na sobě nemá nové oblečení.

Itálie

Zapomeňte na Ježíška a Štědrý den. V Itálii nosí dětem dárky 6. ledna stařena jménem Befana. Pokud byly děti hodné, přiletí k nim na koštěti komínem a nadělí jim do punčochy sladkosti a další dárečky. Děti jí za to nechávají něco dobrého na cestu, třeba víno nebo vánoční dobrůtky.

Venezuela

V metropoli Caracas každý rok vyjíždějí na mši do kostela zástupy lidí na kolečkových bruslích, kvůli čemuž jsou dokonce uzavřeny některé cesty pro normální dopravu.

Jižní Afrika

Smažená housenka je oblíbenou jihoafrickou sváteční pochoutkou, která tomu, kdo ji o Vánocích sní, má přinést štěstí.

Miška Czerníková

Merry Christmas!
ŠPALDOVÁ VÁNOČKA

Těsto: 500 g hladké špaldové mouky bio - může být celozrnná a hladká (půl na půl)
čerstvé droždí - půlka kostky
250 ml mléka
100 g rozpuštěného másla
80 g třtinového cukru
3 žloutky - z vajec od šťastných slepiček - jeden na potřeni vykynuté vánočky
citronová kůra
špetka soli
100 g rozinek namočených v rumu
plátky mandlí

Postup:

Do mouky udělám důlek a vleji vlažné mléko (stačí smíchat studené mléko s horkým máslem a hned je vlažné), rozdrolím půlku droždí a zasypu cukrem. Po obvodu klepnu žloutky a nechám kvásek vezejít. Když kvásek bublá, tak přisypu citronovou kůru, rozinky v rumu a hrst mandlí. Vymíchám těsto, které nechám půl hodiny kynout. Znova přemíchám a opět nechám kynout. Po další půl hodině rozdělím těsto na 9 stejných dílů (raději odvážím na váze) a vrhnu se do motání vánočky. Jelikož si většinou troufám i ze 4 pramenů (no, ne vždy se trefím, ale to se schová), tak pletu první patro ze 4, druhé ze 3 a poslední ze 2 pramenů. Zpvním špejlemi, potru vejcem rozmíchaným s mlékem a ozdobím mandlemi. Vložím do vyhřáté trouby na 180 stupňů a peč 30 min., pak překryju alobalem a peč dalších 20 min., dokud je po vpíchnutí špejle suchá. Ještě lehce posněžím cukrem a je hotovo. Krásné vánoční ráno může začít.

Dobrou chuť' a hezké Vánoce!
Zuzka

Vánoční filmy a seriály

Princezna z cukrárny

1. Dash And Lily
2. Vánoční výsadek
3. Grinch (animovaný, hraný)
4. Ledové království
5. Anděl páně
6. Vánoční koleda
7. Klaus
- 8.
9. Shodit otěže šťastné a veselé
Last Christmas

Přeji šťastné a veselé vánoce

Viky Svobodová

Black Panther: Wakanda necht žije.

10. listopadu vyšel dlouho očekávaný 2. díl Black Panthera. Ryan Coogler ho zrežiroval i napsal, stejně jako minulý díl. Film je i na Marvel dost dlouhý, má 161 minut. Herec Chadwick Boseman, který v minulém díle ztvárnil Black Panthera zemřel, a proto se na scénu dostane nový herec. Zároveň přibude pár úplně nových postav, jako je třeba Ironheart, která bude nástupcem Ironmana. Nebo záporák Namor, který umí dýchat pod vodou, žije v Atlantidě a je vůdce národu Talocan.

Děj filmu

Film začíná smrtí T'Chally alias Black Panthera a jeho následným pohřbem. Poté děj skočí o jeden rok dopředu.

Poprvé se objevuje hrdinka Ironheart, která navazuje na práci Ironmana. Taky se objevují atlantďané, kteří v čele s Namorem chtějí dobýt svět. Namor chce, aby se k němu přidali Wakandáňané. Wakanda Namora odmítne a tím pádem se Namor rozhodne, že Wakandu dobije. Se svojí armádou Atlantďanů zaútočí na Wakandu a ta na obranu vyšle nového Black Panthera.

Kuby Ryška

Tvoření

Další rok uběhl a já přináším další tvoření pro vás.

Budeme potřebovat:

- samotvrdnoucí hmotu
- váleček
- vánoční vykrajovátka
- nožík
- provázek

Je to univerzální, jde to použít například jako ozdoba na stromeček.

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2023!

1.- obstaráme si hladkou a čistou plochu

2.- vyválíme hmotu a začneme vykrajovat

3.- počkáme až uschne a můžeme provléct provázek

Anička Dětská

Elemaq

V červenci jsem začal psát příběh, který pravidelně každé pondělí čtu ve škole. Tak se s vámi o něj chci podělit tady v časopise.

Hodina Fyziky

Franz nikdy nebyl normální dítě. Kde třeba začít. Od dvou let bydlí v sirotčinci. Je neobyčejně dobrý ve fyzice a dějí se kolem něho divné věci. Třeba včera večer když už skoro spal tak k němu do pokoje přišla vychovatelka a rozsvítila světlo. Franz vychovatelky nesnášel, byli to staré baby a chovaly se jako by mu bylo šest. Franze to hodně naštvalo, už skoro spal a teď tohle. Najednou světlo zhaslo. Vychovatelka se ho pokusila rozsvítit, ale nešlo to. Šla se podívat na pojistky, ale ty fungovaly normálně. Pak mu dala trest, že další den bude po snídani mýt nádobí. Bylo to nespravedlivé, vždyť nic neudělal. Další den bude mít narozeniny a místo snídaně do postele bude mýt nádobí. Vztekát se nemělo cenu, tak raději usnul.

Když se probudil, už mu bylo dvanáct. Posnídal míchaná vajíčka a umyl po všech nádobí. Při mytí měl čas přemýšlet. Proč se najednou zhaslo to světlo? A zrovna v ten moment! To mě snad bůh nenávidí? Ale ne, bůh neexistuje. Tak co jiného? Domysl nádobí, zabalil si věci a šel do školy. Dorazil skoro pozdě. Rychle doběhl na hodinu matematiky, kde zrovna probírali zlomky s rozdílným jmenovatelem. Připadalo mu to strašně primitivní, ale pro zbytek třídy to byl problém.

„Takže Rauscherová, napiš mi na tabuli příklad $\frac{3}{4} + \frac{3}{2}$.“ zrovna zadával učitel. Elisabeth přišla a napsala $\frac{3}{4} + \frac{3}{2}$.

„Ted' prosím napiš výsledek.“ upřesňoval učitel.

„To je přece jasný!“ řekla a napsala na tabuli $\frac{6}{6}$. Učitel vypadal beznadějně. Franz přestal vnímat okolní děj a psal si deník. Po nudné angličtině a dějepisu, který mu sice šel, ale moc ho díky učitelce nebavil, nastala jeho nejoblíbenější hodina.

Fyzika. Zrovna probírali elektřinu s jejich skvělým učitelem Brunem. V dnešní hodině probírali elektromagnety a po chvíli vysvětlování jim učitel rozdál pracovní listy. Franze fyzika, a hlavně elektřina, zvláště fascinovala. Jak může existovat něco tak dokonalého jako elektřina? A jak to, že mít doma elektřinu je úplný standart?

Najednou si všiml, že mu někdo dýchá na krk. Nedal na sobě nic znát a najednou se prudce otočil. Uviděl za sebou dva kluky ze třídy, kteří od něj opisují. Okamžitě se přihlásil a Bruno ho hned vyvolal. „Brauner a Weiner ode mě opisují!“ obvinil Franz Adolfa a Heinricha. „Aha, děkuju za informaci. Weinre ty si sedni dozadu vlevo a Braunre ty si sedni vpravo,“ rozesadil učitel své žáky. Adolf a Heinrich neochotně sedli na svá nová místa. Po zbytek hodiny Franze proklínali pohledem.

Po hodině nastala velká přestávka. „Ááá, máme tady našeho žalobníčka!“ Franz slyšel za zády hrubý Adolfův hlas „A víš ty, co děláme žalobníkům?“ doplnil do Heinrich.

Adolf Franze podkopnul svými mohutnými nohama, a ten se rozplácnul na podlaze. Když se snažil zvednout, tak ho Adolf nakopnul do boku. Šikanátorské duo se začalo smát jako pominutí. Franz si třel bolavý bok a Adolf se ho pokusil znovu nakopnout. Franz se, ale rychle odkutálel. Postavil se a rychle zdrhal jeho dlouhými a mrštnými nohama. Adolf s Heinrichem se svými svalnatými postavami neuměli běhat tak rychle jako Franz.

Franz se nerad vracel do sirotčince. Byla to ošklivá šedá komunistická budova se zahradou, kde největší zábavou bylo pískoviště a houpačky. Vychovatelka mu otevřela vrata jako od vězení. Vždyť to skoro vězení bylo, ven směl jenom do školy a v neděli od 10 do 1 v poledne. Franz měl náladu pod psa. Šel do svého pokoje, který sdílel s dalšími sedmi dětmi. Měli tam 4 palandy a u každé palandy byla jedna skříňka. A to bylo všechno.

Jediný, co měl na sirotčinci rád, byla knihovna a dílna. V dílně hodně rád experimentoval, hlavně s elektřinou. Nanejvýš zvláštní bylo to, že když dostal ránu elektrickým proudem, tak místo bolesti cítil teplo. Když byl jednou na školním výletě, dotknul se ohradníku a bylo mu to příjemný. Prostě necítil bolest. Cítil se nabitý, doslova.

Dneska ve škole probíraly elektromagnety, tak si šel jeden vyrobit, hlídala ho jedna vychovatelka, jenže asi pracovala přes čas, protože ho nechávala dělat, co chtěl, a četla si nějakou detektivní knížku. Franz si půjčil jeho oblíbenou encyklopedii fyziky. První si přečetl všechno, co potřeboval vědět, a potom se vrhnul do práce. Ruce pracovaly skoro samy, už udělal spínač. Teď bylo na čase udělat experiment. Stisknul tlačítko on a... a všechno se pokazilo. Způsobilo to menší výbuch a všude byl bordel. Vychovatelka si pořád četla a Franz za to byl víc než rád. Všechno uklidil, všechno rozebral, všechno složil. Pokus druhý. Off, on a... začalo to přitahovat předměty z okolí. Elektromagnet nebyl přes ty hřebíky vidět, Franz na poslední chvíli zmáčknu tlačítko off. Tak úspěšně stvořil elektromagnet, který byl napájený z větrné elektrárny, kterou stvořil před dvěma lety. Franz se podíval na hodiny, bylo 6:30. Zpanikařil, v 7 byla večeře a po večeři se čistily zuby a v 8 se zhasínalo. A on ještě neměl domácí úkoly. Rychle se přesunul do knihovny a dělal úkoly. Nebyl to problém, dodělal poslední úkol a vychovatelka ho svolala k večeři. Kuchyně v sirotčinci byla požitelná, dneska byli špagety, sice mu kuchařka nabídla kečup, což je barbarství, ale jinak to bylo dobré. Ráno vstávali v šest. Franz byl typ, který by šel spát ve dvě a vstával ve dvanáct, takže tenhle režim mu byl proti srsti. Ale dneska klidně vstal, byla hodina fyziky a neměl žádný trest. K snídani byla vaječina, což šlo.

První měli hodinu matematiky s jeho neuvěřitelně hloupou třídou, lepší byl v matematice, když mu bylo 5. Že to nejde? Jde. Zrovna se Hans ptal, jestli $\frac{3}{4}$ je to stejný jako $\frac{4}{3}$. Učitel to raději ponechal bez reakce. „To mám jako vypočítat?!“, ptal se Adolf, který naposledy dával pozor v druhé třídě. „Co přesně myslíš, Braunere?“, zeptal se učitel Adolfa. „Tu je nějaký retardovaný příklad, nad mínus je 4 pod mínus jsou 3 za tím je plus a tam nad mínus jsou 2, pak ještě pod mínus jsou 4. To je nějaká blbost, dejte mi něco normálního.“ Dvě vteřiny všichni mlčeli. Pak Franz vybuchnul smíchem. Chvíli se všichni dívali na Franze, jako by měl být mentálně labilní, potom se postupně rozesmál zbytek třídy. Učitel se snažil ponechat vážnou tvář, ale vypadal jako by to nejraději zabalil. Vždyť zlomky se stejným jmenovatelem brali už ve 4. třídě a s různým jmenovatelem probírají měsíc. „Braunere, to mínus ve skutečnosti není mínus, ale zlomková čára a to nahoře je číselník a to dole je jmenovatel a to dělá dohromady zlomek. Ten první zlomek musíš přičíst k tomu druhému“, osvětlil Adolfovi učitel, „Já to to věděl“, oznámil vítězoslavně Adolf. Učitel nemohl vypadat beznadějněji. Adolf zbytek hodiny vraždil pohledem Franze. Štěstí bylo, že hned po matematice začala fyzika. „Dneska se budeme učit o výrobě elektřiny.“, začal učitel Existuje hodně způsobů, jak elektřinu vyrábět. Jako vodní elektrárny, větrné elektrárny, sluneční elektrárny, tepelné elektrárny a jaderné elektrárny. Vědci se snaží o výrobu fúzní elektrárny. Vodní elektrárny jsou na nějaké vodní ploše a postupně pouští vodu z kopce dolů, tam síla vody roztáčí turbínu a ta je napojená na generátor. Větrná funguje na podobném principu. Vítr roztočí vrtule, z toho turbína udělá, odborně řečeno, rotační mechanickou energii a z té generátor udělá elektřinu. Solární elektrárna je pro šestou třídu hodně složitá. Základem jsou fotovoltaické panely. Každý panel se skládá z polovodičových článků, které pracují na principu fotoelektrického jevu. Výsledkem je, že energie dopadajícího světla se v článku mění na elektrickou energii. A konečně tepelná elektrárna ohřeje vodu v kotli a udělá z ní páru, pára vystoupá nahoru a roztočí lopatkami turbíny a generátor z rotační mechanické energie udělá elektřinu. Jaderná elektrárna funguje na stejném principu, až na to, že místo zahřívání vody ohněm používá sílu štěpení jádra těžkých kovů jako je uran, plutonium nebo thorium. Fúzní reaktor zatím spotřebuje víc energie, než vyrobí. Funguje na principu slučování jader atomů vodíku, tato jaderná reakce vzniká při vysokém tlaku, kdy je vodík ve skupenství plazmatu. Při této reakci vzniká teplo, které zahřívá vodu nebo jiné medium. Tím vznikne pára a ta roztočí lopatky turbíny jako v jaderné elektrárně.“ Dokončil svůj dlouhý proslov Bruno. „Ted' pojdme na názornou ukázkou,“ vytáhl stavebnici Merkur. „Vaším cílem bude vytvořit dynamo, kde se bude tvořit elektřina točením páčky. Tak si vezměte součástky a pojdte na to!“ Franz byl radostí bez sebe. Tohle byla přesně jeho parketa. Franz si vytáhl potřebné součástky a dal se do práce. Udělal dynamo s baterkou, neboli chvíli točíš páčkou, tím se nabije baterie. Když dáš prst na vodivou platformu a zmáčkneš ON tak ti to dá šlehu. Taky tam byly čtyři kontrolky, jak velký ti to dá šok.

„Tadááá“, oznámil celé třídě. A někdo vzadu si špitl „Šprt.“. „Tak pojďme se podívat, co Rulf vyrobil.“, vyzval třídu učitel. Ještě jsem nezmínil, že Franz je příjmením Rulf? Aha. „Franzi jak to funguje?“, optal se učitel. Už se seběhla skoro celá třída. „Takže dobrovolník zatočí páčkou“, začal Frank a kluk jménem Gustav se přihlásil. Začal točit páčkou. „Takto stačí, je to na plno. Teď nastavíme intenzitu od 0 do 4, prozatím jedna. Teď další dobrovolník?“, přihlásil se menší kluk jménem Hans. „Ty teď dej sem prst“, ukázal Franz na malou vodivou platformu a kluk tam dal prst „a teď když zmáčknu tlačítko ON, tak ti to dá malý šok“, zmáčknul tlačítko ON. „Jo trochu to luplo“, okomentoval Hans. Postupně to vyzkoušela celá třída, až na Adolfa a Heinricha. „Kdo chce vyzkoušet 4, neboli nejsilnější proud?“, vyzval všechny Franz. Chvíli se nikdo nepřihlásil. „Tak já, když jsou ostatní takový sraby“, přihlásil se Adolf, který do té doby něco dělal v rohu. Adolf tam dal prst a Franz zmáčknul tlačítko ON. Adolf pokrčil rameny, „Nic to nebylo, jaký srab jde další?“, otázal se Adolf. Další šel Heinrich. Taky vypadal v pořádku. Potom to vyzkoušel Franz. Byl to hodně velký přívál energie, cítil se skvěle. Tak jak to, že to Adolfovy a jeho kamarádovy nic neudělalo? Franz roztočil páku, a potom si dal znovu šok. Bylo to ještě silnější než minule. „Takže se vraťte ke svým projektům“, vytrhnul ho z experimentů Bruno. Zbytek hodiny mu uběhl jako minuta. „Ááá, náš šprt se vrací!“, Franz za sebou slyšel Adolfův nepříjemný hlas. Tentokrát si dal na nohy pozor. Adolf mu tvrdě šťouchnul do ramen. Franz se zase ocitl na zemi. Tentokrát ho Adolf nekop, ale dal mu pěstí do obličeje. Franzovy začalo krváčet z nosu. „Hej, nech ho!“, zastala se Franze Elisabeth. „Ty mi nemáš co rozkazovat!“, opáčil Adolf a gestem ukázal Heinrichovy, ať Franze drží. „Takže přišla Franzovy na pomoc jeho holka? Jak romantické.“, řekl pro změnu Heinrich. „Ale ne, on není můj kluk!“, ohradila se Elisabeth. Franz se naštvál. Ne kvůli toho, že Elisabeth řekla, že není jeho holka. Ani ne kvůli toho, že ho Adolf postupně mlátil na zemi. Ale kvůli toho, že za jeho problémy bude pykat nevinný. Franz se nikdy necítil tak naštvaný. Chtěl Adolfa zničit. Natáhl k Adolfovy ruku a... Adolf odletěl do zdi. Hořelo mu oblečení a v boku měl hlubokou popáleninu 2. stupně. Heinrich pustil Franze a šel Adolfovy uhasit oblečení jeho prudkýma ranama. Adolf se zvednul a ukázal na Franze rukou. Franz rychle uskočil mohutné explozi. Cítil, že má popálené skoro celé tělo. „Zůstaňte stát!“, zařval přes celou dlouhou chodbu učitel fyziky. Všichni zůstali na místě. „Je na čase vám říct pravdu.“

Konec

Jestli chcete číst příběh celý, tak se mi ozvěte a já vám pošlu, co mám zrovna hotové. Zatím mám asi polovinu a ta má 80 stran A4.

Jasi Oceánský

Výprava na Lysou horu

Jelikož jsme čerstvě prožili jedinečnou výpravu, tak bychom se rádi podělili i zde v časopise.

Na přelomu listopadu a prosince se dvacet-šest odvážlivců z řad dětí vypravilo za soumraku na Lysou horu přímo ze školní chaty. Nešli sami, ale doprovázela je skupinka dospělých, jak ze školního týmu, tak z řad nadšených rodičů.

Od chaty se vyráželo lehce po 17. hodině. Rozrušení elektrizovalo vzduch, jelikož šplhat za tmy na Lysou horu byla pro mnohé nová zkušenost. Výstup necelých 6 km zabral někomu dvě, někomu tři hodiny, což vůbec nebylo podstatné. Hlavní bylo odhodlání a chuť pokořit beskydskou královnu hor. Na hoře čekala vyhřátá chata s lůžky pro nocležníky, kde všichni složili hlavu na noc. Největší zážitek totiž ještě čekal na své odhalení.

Ráno totiž poskytlo výhled zalitý vycházejícím sluncem, které jiskřivě odhalovalo i vrcholky vzdálených Tater. Pod pohledy užaslých pozorovatelů se vlnilo beskydské moře z mraků. Lepší podívanou si nebylo možné přát. Pak již sestup dolů a ve škole usednout ke snídani a nebo se vydat na ranní hry.

Určitě to nebyla poslední školní Lysohorská výprava. Až se bude chystat další, dáme vědět, třeba se s námi nahoru vydáte právě vy.

Tímto se loučíme a přejem požehnaný
rok 2023.